

(המשך מעמוד 49)

אהבת אדם. ואכן, החל מיום השישי הקרוב, עומד להיערך, במרכז התרבות הצרפתי, שבוע נוסף כזה, שבו כלולים שמונה סרטים. שהבטחה הצגתם בארץ, של לפחות שלושה מהם, במועד מאוחר יותר, גם מחוץ למיסגרת הסברתית. הקוראים הקבועים של מדור זה ישמחו בוודאי להזדמנות לראות, סוף-סוף, כמה מן הסרטים שדווח עליהם מפסטיבלים שונים. לדוגמא, אחת שרה, השנייה לא, סירטה של אניאס וארדה (האוסר, קלי או חמש עד שבע), שזכה בפרס בפסטיבל טאורמינה, והיה אחד הצימוקים של פסטיבל ניוירוק בשנה שעברה. זהו אחד הסרטים המפוקחים והנבונים ביר תר שנעשו על מעמדה המשתנה של ה

אשה בחברה. בסרט מתוארות שתי ירדות, שאחת מהן פונה לזימרה השנייה הפוכת עק רת-בית, אך כל אחת בדרכה, שואפת להגיע לעצמאות ריגשית ופיסית גם יחד, בחברה שבה האשה היא בדרך כלל פור על-יוצא של יחסיה עם גבר. הסיפור נפרס על פני 14 שנים, שלוש ארצות (צרפת, הולנד ופרס) ומכיל כל אותם השינויים שהומן, והמקום הגיאוגרפי, משי פיעים על שתי הגיבורות. להבדיל ממרבית הסרטים בנושא זה, משוחרר סירטה של וארדה, כמעט לחלו

נאטאלי נר ב"אונס האהבה" של יאניק בלון
אונס כתולדה של אלימות החברה

הסרט מהווה שינוי קיצוני בסיגנון, עבור הבמאי ברנר קייסאן, שזכה לפני שנתיים בפרס עבור סרט נסיוני מוזר בשם האישי הישן, שכולו הוקדש לדמותו של סטר דנט שמנתק בהדרגה את קשריו עם ה עולם החיצוני. הפעם, נראה שבחר לעצ מו אווירה הרבה יותר נינוחה והכרה הרבה יותר מגוונת.

הרווק והאלמן. ולבסוף, הפקה מיס-חרית לכאורה, אך עם זאת, בעלת עקרי צות שרומזות ליותר מסתם בדיחה, רובין דייוויס, הבמאי, הוא בנו של אחד ה מפיצים הגדולים של הקולנוע הצרפתי, ומשום כך, היה לו קל לארגן את שלושת שחקניו הראשיים, ברנרד בליאה, ז'אק דופילו ואלידה וואלי, שמגישים גירסה יוצאת דופן של הזיקנה, שבה הרישעות, הקינאה והשחצנות תופסים מקום מרכזי. דופילו הוא רווק זקן שמזמין את ידידו האלמן, בליאה להתגורר עמו, ומשתמש בו, כשזה מקבל את ההזמנה, כקיר להטי חת עלבונות וכממלא מקום עקרת-בית, עד שהוא מעורר בבליאה את כל התחושות הרדומות של שינאה ונקמה. הסרט ייצג את צרפת, לפני שנים אחדות בפסטיבל ה סרטים בקאן.

כאמור, שבוע הסרט הצרפתי נערך במרכז תרבות צרפת, בתל-אביב, ולמי ש מתעניין בקולנוע, כדאי לבקר, ולו בגלל הסיבה הפשוטה, שמעטים סיכויי לראות חמישה מתוך סרטים אלה, במקום אחר וחבל להחמיצם.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב — רוקמת התחרה, שומר העררה, אשה לא נשואה. ירושלים — חייל בכחול.

תל אביב

*** רוקמת התחרה (מוזיאון, צרפתי-שווייץ) — כל אהבתה של ספרית קטנה אינה מספיקה כדי לגשר מעל ה תהום המספריה בינה לבין סטודנט למד עי-הרות, תהום מעמדית ואינטלקטואלית גם יחד. סרט רגיש ומפוכח ביותר, משחק מרשים של איובל הופר.

ירושלים

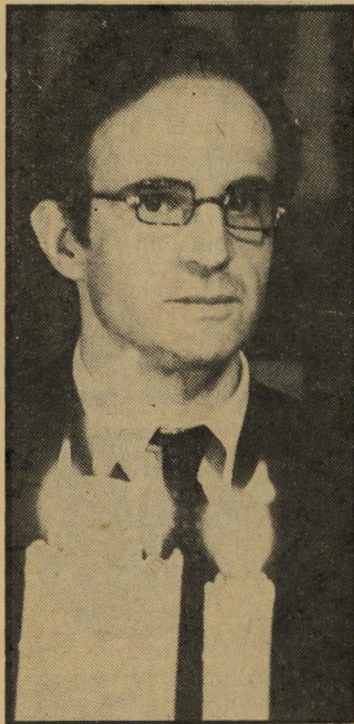
*** חייל בכחול (בנייני האומה, ארצות-הברית) — כיבוש המערב כרצח עם, ולא כמאבק חלוצי, כפי שנהוג היה לראות פעם במערבונים. הבמאי רלף נל-סון אינו חושך בוועות, במטרה לזעזע את הצופים, עם קנדיס ברגן ופיטר שטראוס.

חיפה

*** הופר (אמפיתיאטרון, ארצות-הברית) — עימות בין שלושה דורות של כפילים אימיצים — אחד בגימלאות, אחד בפסיגה ואחד בשער.

עויות). סיפור זה על התערבות לבנים בחיי אפריקה-השחורה, מציג תמונה קו-דרת כל-כך של פעילות מישרד-החוץ ה צרפתי שם, עד שאין אלא להתייחס ב כבוד ובהערצה לכך שאותו משרד משי מש כאכסניה להצגתו בארץ. הדמיון בין עלילת הסרט לפרשת לומומבה אינו מיק רי, מה עוד שהאיש שכתב את הסיפור, ג'ורג' קונשוו, שהה בתחילת שנות ה ששים, כדיפלוט צרפתי באפריקה, והיה קרוב ללבטים הכואבים הראשונים של היבשת המתעוררת. הסרט יוצג בקרוב גם בבתי-הקולנוע בארץ.

סרט נוסף שהפצתו היבטחה (כמובן) הוא סירטו החדש של פרנסואה טריפו

טריפו ב"הדר הירוק"
השחקן הוא הבמאי

החדר הירוק, בהשראת סיפור של הנרי גיימס. גם על סרט זה נכתב כבר במדור. צריך אולי רק להוסיף שטריפו, ככמה מידידיו, הלוצי הגל-החדש, מגלה באת רונה חיבה יתרה לסופר האמריקני שהרי בה לטייל באירופה. תחילה היה זה שאב רול, שהעביר כמה מסיפוריו למסך ה טלוויזיה, אחר-כך ריווט שכלל סיפור של גיימס בסלון וג'ולי יוצאות לשיט ועתה מצטרף גם טריפו לאופנה.

הסרט השלישי שנרכש להפצה בישראל, מבין סרטי השבוע, הוא מאתב כיס, רומן בין צעיר בן 17 לאשה המבוגרת ממנו.

מישה גאלאברו ופיליפ נוארה ואיובל הופר
השופט והרוצח

בכתב. מיסמך זה היה מקור למחקר משר תף של הוגה הדיעות הצרפתי מישל פוקו ותלמידיו, מחקר ששימש את הבמאי רנה אליו, כדי להציג נתח של חיי כפר צרפ תי בריוק מדהים, וכדי לרמוז על מעמ קי הנפש האנושית ועל יחסיות המושג גים הנדושים של שפוי או מטורף. (הצל מת הישראלית נורית אביב היתה שותפה לעשיית סרט זה, ולסירטה של אניאס וארדה).

נושא דומה, ביסופל קצת שונה, מביא במאי, בשם ברטראן טאברניה, הנחשב היום לאחד היוצרים החשובים בצרפת (אף אחד מסרטיו עוד לא הוצג בישראל). ברצח והשופט, מתרכז גם טאברניה ב סיפור אמיתי, על איכר שניסה לרצוח את אהובתו ולהתאבד. הוא נכשל במזימתו. אהובתו נשארת בחיים, ואילו הוא מאוש פז בבית-חולים, שם מצילים גם את חייו, אבל שני כדורי אקדה נשארים נעוצים בגולגולתו. אחרי שהוא משתד רר, מבצע האיש סידרה של רציחות, וכאשר מביאים אותו לכס-המשפט, הוא טוען ש"רצח אחד יכול להוביל לעמוד התליה, אבל כל-כך הרבה רציחות, יכר לות להוביל רק לבית-משוגעים". הסרט, שזכה לכמה פרסים בצרפת, יהווה הזדמ נות ראשונה לישראלים, לראות את מישל גאלאברו, קומיקאי המוכר בדרך-כלל כ מוקיון עור של לואי דה-פינס, בתפקיד הרוצח, עבורו קיבל את פרס הסיוור (ה אוסקר הצרפתי) במולדתו. האיש הישן, ועוד סרט שהוזכר ב מדור: מדינת פרא או עולם פראי או מצב פרוע (לשם הצרפתי יש כמה משמ

טין, מסיסמות והטפות צרות עין. איתה אהבת אדם עמוקה שהיתה מעלתה העיק רית בסרטים קודמים, היא המנחה אותה גם כאן, והחוש האסתטי שהפך בזמנו את "האוסר" להיט בישראל (ושבעיני חלק מן המבקרים נחשב מוגזם) בולט גם כאן במידה ניכרת.

סרט אחר, גם הוא על מעמדה של האשה בחברה המודרנית, הפעם מצוייר בקווים בוטים יותר, מביאה במאית אה רת, בשם יאניק בלון (שתלוה בעצמה את הצגות סירטה בארץ). שמו של ה סרט הוא אונס האהבה, והוא עוקב אחר תגובותיה של אשה, שנאנסה על-ידי אר בעה גברים ומנסה לחיות עם תגובותיה, ועם אלה של החברה, שמרביתן אדישה, למעשה שלו היא גפלה קורבן. מסקנתה של הגברת בלון, כי מה שקרה לגיבורה הוא חלק בלתי נפרד מן האלימות כתי קופתנו, עשויה להיראות פחות מדי רא דיקלית לכמה מן הפעילות של הליגה לשיחרור האשה.

מוקיון עור, על "אני פייר ריבניר, שרצחתי את אמי, אחי ואחותי..." נכתב במדור כאשר הוצג הסרט בפסטיבל קאן. אין ספק שזהו אחד המחקרים הקולנו ריים המרתקים ביותר על טבע האדם. זהו שיחורר מעשה רצח שקרה במאה ה-19 כאשר בן כפר בור, גם ועם הארץ, רצח את אמו, אחיו ואחותו, מפני שירדו לחיי אכזר, משנתפס, נתבקש הצעיר להס ביר את מניעיו, ולמרבח הפלא, האיש שנחשב מפגר בשיכלו וקשה ביטוי, לא זו בלבד שהצליח לצייר תמונה מלאה ומעמיקה של קורותיו, אלא גם להביאם